

Aarhus den 10. november 2020

Kære Dagbog,

I morgen er det præcis otte måneder siden, at Danmark lukkede ned. Det føles underligt. En følelse af at være i live uden rigtigt at føle, at man lever.

2020 er vel et 'magisk' tal. Men jeg er ikke et sekund i tvivl om, at tallet samtidig rummer en forbandelse. Fremmedgørelsen er alle vegne. Jeg går aldrig mere ind i nogen ved en fejl. Alle er blevet så skide bevidste om, hvor én krop befinder sig i forhold til en anden krop. I offentligheden kan vi kun aflæse hinandens øjne og pander. *Pande-mi*. Tomme blikke, trætte ører. 'Tal højt og tydeligt' står der på et skilt i min kantine. Jo, tak. Vi skal jo alle lære at kommunikere på ny. Zoom er blevet det nye zort. Må indrømme at jeg zoomer mere *ud*, end jeg zoomer ind. Video fra, lyd fra, laver endnu en kande kaffe, dutter lidt rundt. Det går op for mig, hvor meget jeg har taget fysisk tilstedeværelse for givet førhen. I dag ville jeg give min højre arm for at få hverdagen tilbage præcis, som den var, før en eller anden klaphat åd en flagermus et sted i Kina. Før verden blev et mikrobiologisk ragnarok.

Det er et mirakel, at den skide virus ikke har fundet vej til mit korpus. Endnu. Den kommer tættere og tættere på. Der er stadig ingen, der kan se den. Og jeg bliver trættere og trættere. Af kun at måtte ting halvt. Halvhjertet. *Kun 10. Kun til klokken 22. Kun med maske. Kun hvis I følger retningslinjerne...* Albuehilsener skal dø. Kun og hvis skal dø. I foråret var det ikke til at holde ud, at alt var lukket. Men det var alligevel mere håndgribeligt. Nu er alt bare afstumpet. Intet er helt dårligt, heller ikke helt godt. Bare middelmådigt. Gråt.

Det værste er stadig uvisheden. Spørgsmålet alle stiller sig selv. Jeg vil bare gerne vågne fra den her absurd dårlige drøm snart. Det kan faktisk ikke gå en test for langsomt.

Der er mange ting, jeg længes efter. At stå på et proppet dansegulv. At få spildt øl ned ad ryggen. At blive vækket af en soundbox på fuldt drøn - kravle ud, skarp sol, makrel, er vist stadig fuld? Isterningeleg. Savner allermost at være allermindst til stede.

Frustration må være ligefrem proportional med trangen til at flygte, forsvinde, flyve, fordufte, forrådne.